

Arrest

nr. 115 850 van 17 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 september 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 september 2012 dient de eerste verzoekster een derde asielaanvraag in.

Op 13 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de thans bestreden beslissing. Deze beslissing werd aan de eerste verzoekster ter kennis gebracht op 13 september 2013 en zij is als volgt gemotiveerd:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006; Overwegende dat de persoon die verklaart te heten K(...) K(...)

geboren te S(...), op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 13.09.2012 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 04.05.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 29.06.2010 werd afgesloten met een beslissing 'weigering van verblijf (26quater) vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ); overwegende dat de betrokkene op 20.11.2011 een tweede asielaanvraag indiende die op 31.01.2012 werd afgesloten met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' vanwege het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS); overwegende dat de betrokkene op 13.09.2012 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggekeerd naar haar land van herkomst; overwegende dat de betrokkene een brief van haar advocaat naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat deze brief op eenvoudig verzoek van betrokkene is opgesteld, door haar advocaat wiens taak erin bestaat om de belangen van haar cliënte te behartigen, wat betekent dat deze brief niet als een objectief element kan beschouwd worden, maar louter als verklaringen vanwege een niet onbevooroordeelde bron; overwegende dat de brief van haar advocaat stelt dat haar cliënte slachtoffer is van haar echtgenoot en ingaat op de echtscheidingsproblematiek van de betrokkene waarbij dient opgemerkt te worden dat deze problematiek van gemeenrechtelijke aard is en niet ressorteert onder de criteria van de Conventie van Genève; overwegende dat in de brief van haar advocaat naar voren wordt gebracht dat de betrokkene bij haar terugkeer naar haar land van herkomst zal verstoten worden door haar familie en gemeenschap en haar kinderen zal verliezen waarbij dient opgemerkt te worden dat dit louter en gemakkelijke verklaringen zijn die aan de hand van geen enkel bewijsstuk wordt gestaafd; overwegende dat haar advocaat in de brief verwijst naar algemene rapporten waarbij dient opgemerkt te worden dat dit geen betrekking heeft op de situatie van de betrokkene persoonlijk maar enkel de algemene situatie betreft; overwegende dat de betrokkene verder twee medische verslagen naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat het onderzoek van medische elementen het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken; overwegende dat de betrokkene in haar verklaring ingaat op haar echtscheidingsproblematiek waarbij dient opgemerkt te worden dat deze problematiek van gemeenrechtelijke aard is en geen verband houdt met de criteria van de Conventie van Genève; overwegende dat de betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980, De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 29.06.2010 en 27.07.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen,

in uitvoering van artikel 71/S van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekers hebben de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) tijdig in kennis gesteld van hun wens om geen synthesesmemorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt op dat het beroep niet ontvankelijk is ingesteld voor de derde en vierde verzoekende partij.

In het verzoekschrift wordt niet vermeld dat de eerste verzoekster optreedt in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen. De minderjarige kinderen hebben derhalve in eigen naam een beroep ingediend.

Niettegenstaande in ons rechtsstelsel een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, moeder of voogd om op rechtsgeldige wijze een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt op deze regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft die geen infans meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft de bestreden beslissing een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag waarin de minderjarige kinderen van verzoekster eveneens worden vermeld en die ook geldt te hunner opzichte. Het betreft dus rechten die aan de persoon verbonden zijn.

De oudste dochter is op het moment van het indienen van het beroep 16 jaar oud, de tweede zoon 14 jaar en de derde zoon 5 jaar.

De oudste dochter van de eerste verzoekster beschikt over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad in te stellen.

Het beroep is evenwel onontvankelijk wat de derde en vierde verzoekers betreft, die niet kunnen worden geacht over voldoende onderscheidingsvermogen te beschikken en dus niet de vereiste bekwaamheid hebben om in eigen naam een beroep bij de Raad in te stellen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een eerste en enig middel voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 51/8 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 32, 3^e 4^e en 6^e alinea van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor procedures in de lidstaten voor de toekenning of de intrekking van de vluchtelingenstatus, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Er wordt tevens machtsoverschrijding en een kennelijke appreciatiefout aangevoerd.

De verzoekers lichten het middel als volgt toe:

“1. Betreffende de correcte toepassing van het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980.

Dat om de toepassing van het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 te begrijpen de voorbereidende werken moeten worden onderzocht;

Dat tijdens de voorbereidende werken een onhandige parallel werd gemaakt tussen het systeem van weigering van in overwegingname van de nieuwe asielaanvraag en het beginsel van het gezag van gewijsde (Pari. St. Senaat, 1992-93, 5 155-1, pp. 8- 9);

Dat het Arbitragehof iets later het argument van de wetgever moest omkeren en in een arrest 61/94 van 14 juli 1994 waarin een verzoekschrift tot nietigverklaring tegen het artikel 51/8 werd verworpen, heeft geoordeeld dat deze bepaling enkel kon worden toegepast in geval van de enkele en eenvoudige afwezigheid van nieuwe elementen, van welke aard deze ook zouden zijn ;

Dat het Arbitragehof aan de Dienst Vreemdelingenzaken de mogelijkheid heeft ontzegd om iets anders te beoordelen van deze elementen van hun nieuwigheid;

Dat de interpretatie gegeven door het Arbitragehof van deze laatste bepaling dus enkel de weigering van in overwegingname van de nieuwe asielaanvraag toelaat in de enige hypothese waarin de nieuwe asielaanvraag "puur bevestigend" ("purement confirmative") is van de eerste, te zeggen eigenlijk identiek aan de eerste;

Dat het jaarlijks openbaar verslag voor het gerechtelijk jaar 1994-'95 van de Raad van State, het eerste gerechtelijk jaar volgend op de inwerkingtreding van het arrest 61/94 van het arbitragehof, aanhaalt dat de minister of zijn aangestelde geen toepassing kan maken van het artikel 51/8, alinea twee van de wet van 15 december 1980 wanneer er is aangetoond dat de vreemdeling nieuwe elementen heeft laten

gelden ter ondersteuning van zijn nieuwe asielaanvraag (stuk 5: BERNARD, F., " La procédure de reconnaissance de la qualité de réfugié à l'épreuve de la censure du Conseil d'Etat, Examen de juridprudence, 1994-1999", R.D.E., 1999, n° 101, p. 611);

Dat vanaf het moment wanneer de vreemdeling melding maakt van nieuwe elementen en zelfs indien de Dienst Vreemdelingenzaken vaststelt dat er geen ernstige vrees voor vervolging is, kan er geen beslissing van weigering van in overwegingname worden genomen door de Minister of zijn afgevaardigde;

Dat het arrest van het Arbitragehof dus het artikel 51 /8 volledig heeft herschreven en opdat men de rechtsregel die van toepassing is in deze materie zou kennen moet men het arrest 61/94 van het Arbitragehof lezen en niet de wettekst die ongewijzigd is gebleven;

Dat wat betreft het beroep bij de Raad van State, geeft het jaarlijks verslag van de Raad van State nog aan dat er volgt uit het arrest van het Arbitragehof dat « si, après examen de la requête et du dossier administratif, le Conseil estime qu'il y a bien eu des «éléments nouveaux» invoqués à l'appui de la nouvelle demande de reconnaissance de la qualité de réfugié, il considère alors que la demande de suspension est recevable » (vrije vertaling: "indien na onderzoek van het verzoekschrift en van het administratief dossier de Raad oordeelt dat er wel degelijk "nieuwe elementen" zijn ingeroepen in het kader van de nieuwe asielaanvraag, dan moet er worden geoordeeld dat het verzoekschrift tot schorsing ontvankelijk is");

Dat de Raad van State onmiddellijk deze interpretatie van het Arbitragehof heeft toegepast en daardoor schorsingen heeft bevolen omwille van de schending van het artikel 51/8 van talrijke beslissingen van weigering van in overweging name genomen door de afgevaardigde van de Minister in het kader van een nieuwe asielaanvraag;

Dat deze rechtspraak werd gevestigd en vervolgens bevestigd (stuk 5: op. cit., p. 612);

Dat op 22 december 1995, de Raad van State de schorsing heeft uitgesproken volgend op een verzoekschrift ingediend door een Angolese onderdaan die, hoewel hij niet was teruggekeerd naar zijn land, een nieuw element had aangehaald ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag, met name een brief uitgaan van een verantwoordelijke van de FNLA (Front National de Libération de l'Angola) in België en deze blif was van een later tijdstip ten aanzien van de eerste asielaanvraag en moest daarom als een nieuw element worden beschouwd (C.E., 57.257,22 december 1995) ;

Dat in een ander dossier de Raad van State zich heeft uitgesproken over de gegrondheid van een beslissing van weigering van in overwegingname ter kennis gegeven aan een Indische onderdaan terwijl deze bij zijn nieuwe asielaanvraag twee attesten had voorgelegd die de feiten aangehaald in het kader van de eerste asielaanvraag bevestigden;

Dat de Raad eveneens de schorsing heeft bevolen, oordelend dat : « s'il peut être admis que ne constituent pas des éléments nouveaux obligeant l'administration à prendre en considération une nouvelle demande d'asile des éléments de preuve que le requérant aurait pu produire à l' appui de sa première demande, force est cependant de constater que constitue un élément nouveau la preuve nouvelle d'une situation antérieure » (C.E., 57.384, 5 januari 1996) ;

Dat het beginsel « constitue cependant un élément nouveau la preuve nouvelle d'une situation antérieure » in daaropvolgende rechtspraak nog wordt bevestigd (C.E., 64.459,11 februari 1997) ;

Dat volgend op de wetwijzigingen van de Vreemdelingenwet in 2006 werd dit beginsel nog eens bevestigd door de Parlementaire Voorbereidende Werken en deze rechtspraak van het Grondwettelijk Hof werd bevestigd, die bovendien nog in een nakomend arrest van 2008 (arrest 81/08) deze rechtspraak nog eens bevestigde;

Dat ook de aandacht moet worden gevestigd op de bepalingen van het artikel 32, alinea 2,4° van de Richtlijn 2005/85/EG betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of de intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna "procedurerichtlijn"), dat bepaalt:

%)

1. Een volgend asielverzoek moet eerst aan een voorafgaand onderzoek worden onderworpen om uit te maken of er; sinds de intrekking van het vorige verzoek of na de in lid 2., onder b), bedoelde beslissing inzake dit verzoek, nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de asielzoeker zijn voorgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij voor erkenning als vluchteling in aanmerking komt overeenkomstig Richtlijn 2004/83/EG,

2. Indien na het in lid 3 bedoelde voorafgaande onderzoek nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de asielzoeker zijn voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in aanmerking komt krachtens Richtlijn 2004/83/EG, wordt het verzoek verder behandeld overeenkomstig hoofdstuk II.

Dat bij lezing van deze voorgaande bepaling, in vergelijking met het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980, het opvallend is dat een andere terminologie wordt gebruikt, bijvoorbeeld om te bepalen of er sprake is van: "nieuwe gegevens"(artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980) of "nieuwe elementen of bevindingen" (artikel 32.3 en 4 van de Procedurerichtlijn);

Dat in geval van twijfel en tegenstrijdigheid tussen een regel van intern recht en een regel van Europees recht dat rechtstreeks van toepassing is en directe werking heeft, de voorkeur moet worden gegeven aan de norm die hoger geplaatst staat in de normenhiërarchie, namelijk de regel van Europees recht;

Dat in toepassing van het artikel 32.3 en 4 van de Procedurerichtlijn, er moet worden nagegaan of er in het kader van de nieuwe asielaanvraag "nieuwe elementen of bevindingen" worden aangebracht; Dat het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 en de Procedurerichtlijn ook andere bewoordingen gebruiken, gezien het eerstgenoemd artikel vereist dat de nieuwe gegevens "een ernstige aanwijzing uitmaken van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade", terwijl de Procedurerichtlijn het enkel heeft over "de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in aanmerking komt krachtens Richtlijn 2004/83/EG";

Dat gelet op de verschillende terminologie, er gebruik moet worden gemaakt van het artikel 32.3 en 4 van de Procedurerichtlijn om de bepalingen van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 te interpreteren, gelet op het feit dat de Procedurerichtlijn hoger staat in de normenhiërarchie en de Belgische wet op een richtlijn conforme wijze moet worden geïnterpreteerd;

Dat vervolgens, er op een derde verschil in terminologie moet worden gewezen tussen enerzijds het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 en het artikel 32 van de Procedurerichtlijn, gezien het artikel 51/8 bepaalt dat de nieuwe aangedragen gegevens betrekking moeten hebben op "feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen", terwijl de Procedurerichtlijn toelaat het onderzoek ten gronde te beperken tot situaties waarin "de betrokken asielzoeker buiten zijn toedoen de nieuwe elementen en bevindingen in het kader van de vorige procedure niet kon doen gelden";

Dat dit laatste terminologische verschil tussen de Belgische wet en de Procedurerichtlijn in casu niet van belang is omdat aan de eiseres niet wordt verweten dat zij de gegevens waarop zij haar derde asielaanvraag baseert had kunnen aanbrengen in het kader van haar vorige asielprocedures, wat ook logisch is, gezien zij pas in juli 2012 heeft beslist om te gaan scheiden van haar echtgenoot en bescherming te zoeken tegen het huiselijk geweld, en ook om het hoederecht te vragen over haar kinderen en aldus haar kinderen veilig te stellen;

Dat het dus ontegensprekelijk gaat om gegevens die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de procedure waarin de eiseres ze had kunnen aanbrengen, zodat het gaat om gegevens die zowel al de vereiste van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet voldoen als aan als de vereiste van artikel 32.6 van de Procedurerichtlijn, nu het ook duidelijk is dat eiseres deze nieuwe elementen en bevindingen niet in het kader van een vorige asiel procedure had kon doen gelden omdat toen een echtscheiding en een vraag om bescherming omwille van huiselijk geweld nog niet aan de orde was;

Dat cruciaal in de beoordeling van de nieuwe elementen en bevindingen aangebracht door de eiseres in het kader van haar derde asielaanvraag er in bestaat dat de bestreden beslissing de nieuwe voorgelegde stukken, namelijk de brief van haar raadsman, de neergelegde algemene rapporten over de situatie in het land van herkomst en de medische attesten afdoet als niet voldoende bewijskrachtig, stukken die niet de eiseres persoonlijk betreffen maar enkel de algemene situatie en medische stukken die het voorwerp moeten uitmaken van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980;

Dat daarnaast de bestreden beslissing oordeelt dat de echtscheidingsproblematiek aangehaald door de eiseres van gemeenrechtelijke aard is en geen verband zou houden met de criteria van de Conventie van Genève;

Dat eerst en vooral moet worden vastgesteld dat de raadsman van de eiseres in haar schrijven van 28 augustus 2012 heeft uiteengezet dat de eiseres vrees om vervolgingen te ondergaan in geval van terugkeer naar haar land van herkomst, omdat zij behoort tot de sociale groep van vrouwen in Tsjetsjenië die willen scheiden van hun echtgenoot omwille van fysiek geweld en die geen effectieve bescherming kunnen krijgen van de overheden;

Dat de raadsman van de eiseres er bovendien op heeft gewezen dat deze vrouwen ook riskeren hun kinderen kwijt te raken aan de familie van de ex-man en dat zij worden gestigmatiseerd en uitgesloten;

Dat de raadsman van de eiseres dus duidelijk heeft uiteengezet om welke redenen dat de eiseres behoort tot een bepaalde sociale groep zoals bepaalt in artikel 1,A(2) van de Conventie van Genève waarin het behoren tot een bepaalde sociale groep wel duidelijk vermeld staat als één van de criteria van de Conventie van Genève

Dat op de tegenpartij een verplichting tot formele motivering rust, in toepassing van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het artikel 62 van de wet van 15 december 1980, dat de plicht oplegt om rekening te houden met alle dienstige inlichtingen en argumenten die worden aangehaald;

Dat gezien de bestreden beslissing zelf op uitdrukkelijke wijze beweert dat de problematiek die door de eiseres wordt aangehaald van gemeenrechtelijke aard zou zijn waarbij bovendien de aangehaalde problematiek wordt herleid tot echtscheidingsproblematiek en er ook met geen woord wordt gerept over de vrees om geen bescherming te krijgen tegen het huiselijk geweld en het verliezen van haar kinderen,

wat ook al een gebrek aan formele motivering is, had de tegenpartij moeten antwoorden op het argument aangehaald door de eiseres in de blief van haar raadsman, volgens het welke zij riskeert vervolgingen te ondergaan omdat zij behoort tot de sociale groep van vrouwen in Tsjetsjenië die willen uit de echt scheiden van hun echtgenoot omwille van fysiek geweld en die geen effectieve bescherming krijgen van de overheden en die ook riskeren hun kinderen kwijt te geraken aan de familie van de ex-man en worden gestigmatiseerd en uitgesloten door hun eigen familie en de maatschappij;

Dat gelet op het feit dat het criterium van het behoren tot een bepaalde sociale groep wel degelijk staat vermeld bij de criteria van de Conventie van Genève en de raadsman van de eiseres dit duidelijk heeft uiteengezet waarom zij behoort tot een bepaalde sociale groep, de bestreden beslissing op kennelijke wijze een formele en een gebrek aan motivering vertoont en een kennelijke appreciatiefout begaat doordat hierop op geen enkele wijze wordt geantwoord;

Dat bovendien de tegenpartij zich schuldig maakt aan machtsoverschrijding door te oordelen dat de nieuwe gegevens aangehaald door de eiseres niet zouden ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève en te oordelen dat de problematiek van gemeenrechtelijke aard zou zijn, wat een bevoegdheid is die behoort tot het onderzoek ten gronde van de asielaanvraag die enkel toebehoort aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de RVV;

Dat het beoordelen van de inhoud of de bewijskracht van niet voorgelegde elementen om te bepalen of ze een "ernstige aanwijzing" inhouden reeds een in overwegingname van de asielaanvraag in zich houdt en een overschrijding van het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 DVZ toelaat zich over uit te spreken bij haar behandeling van meervoudige asielaanvragen (zie RvS, arresten 165.470 en 165.469 van 1 december 2006;

Dat in de mate waarin de bestreden beslissing uitdrukkelijk een oordeel velt over de aangehaalde problematiek door de eiseres en deze als gemeenrechtelijk bestempelt en niet ressorterend onder de criteria van de Conventie van Genève, zij zich schuldig heeft gemaakt machtsoverschrijding en een schending van de artikelen 51/8 van de Vreemdelingenwet en het artikel 32 alinea's 3,4 en 6 van de Procedurerichtlijn in combinatie met het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen;

Dat de bestreden beslissing omtrent de brief die de eiseres heeft voorgelegd van haar advocaat stelt dat deze brief op eenvoudig verzoek van de eiseres is opgesteld, door een advocaat wiens taak erin bestaat de belangen van de cliënte te behartigen en dat deze brief niet als een objectief element kan worden beschouwd, maar louter als verklaringen vanwege en niet onbevooroordeelde bron;

Dat echter de bestreden beslissing helemaal niet in overweging neemt dat de nieuwe gegevens en bevindingen die worden tot uiting gebracht in de brief van de raadsman van de eiseres niet enkel zich beperken tot de uitdrukking daarvan in de brief van de raadsman van de eiseres, maar dat daar eveneens bewijskrachtige elementen van worden voorgelegd, namelijk attesten van de psychologe van de eiseres, van 16 augustus 2012, waarin wordt uiteengezet dat de eiseres slachtoffer is van fysiek geweld, en dat zij uiteindelijk al haar moed heeft kunnen bijeenrapen om de samenwoning stop te zetten en dat zij zichzelf wil beschermen tegen het fysiek geweld van haar echtgenoot;

Dat daarnaast de eiseres ook een attest heeft neergelegd van de psychiater van haar echtgenoot, die bevestigt dat hij een psychiatrische ziekenhuisopname had bevolen, maar dat hij dit halsstarrig weigerde en ook de psychiater van de echtgenoot van de eiseres bevestigt de agressiviteit van de echtgenoot van de eiseres;

Dat in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing beweert, de problematiek van het huiselijk geweld waar de eiseres slachtoffer van is en de echtscheidingsproblematiek geen verzinsels zijn, wel degelijk beantwoorden aan de realiteit, omdat dit wordt bevestigd door de psychologe van de eiseres en de psychiater van de eiser;

Dat enerzijds de tegenpartij is overgegaan tot een beoordeling van de bewijskracht van de aangehaalde stukken, onder andere de brief van de advocaat van de eiseres, wat een beoordeling is van de bewijskracht en de pertinentie van de nieuwe aangehaalde gegevens, wat buiten de bevoegdheid valt van de Dienst Vreemdelingenzaken; Dat de Raad van State in een arrest van 13 december 2011, nr. 216.840 oordeelde dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet de pertinentie of de bewijskracht van de nieuwe voorgelegde stukken mag beoordelen, gezien dit machtsoverschrijding uitmaakt;

Dat de RVV in een arrest van 29 september 2010 nr. 48.746 oordeelde dat DVZ een asielaanvraag mag weigeren in aanmerking te nemen als zij van oordeel is dat de nieuwe gegevens de aangehaalde vrees niet kunnen gronden, maar de Raad van State vernietigde dit arrest door te stellen dat DVZ daarmee haar bevoegdheid toegekend door artikel 51/8 overschrijdt en dat de RW niet heeft onderzocht of de nieuwe gegevens reeds zijn aangehaald in de eerdere asielaanvraag of betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de verzoeker ze had kunnen aanbrengen;

Dat de bestreden beslissing in gaat tegen de leerstellingen van dit laatst vernoemde arrest en daarom moet worden vernietigd;

Dat bovendien op onterechte wijze de bestreden beslissing beweert dat de stelling dat de eiseres bij haar terugkeer naar haar land van herkomst zal verstoten worden door haar familie en gemeenschap en haar kinderen zal verliezen, dat dit louter gemakkelijke verklaringen zouden zijn die aan de hand van geen enkel bewijsstuk zouden worden gestaafd, terwijl de algemene rapporten, waarbij de stelling van de eiseres wel degelijk wordt gestaafd hieromtrent van tafel worden geveegd door te stellen dat dit geen betrekking zou hebben op de situatie van de eiseres persoonlijk maar enkel de algemene situatie zou betreffen;

Dat dergelijke stelling in gaat tegen alle redelijkheid en een schending is van het redelijkheidsbeginsel, gezien duidelijk blijkt uit de brief van de raadsman van de eiseres dat zij rapporten heeft aangehaald om de algemene situatie te beschrijven in Rusland en die beschrijven hoe de Russische overheden tot op heden in gebreke blijven iets te doen aan het huiselijk geweld ten aanzien van Tsjetsjeense vrouwen, dat er nog veel gedwongen huwelijken voorkomen en dat in een artikel van de FIDH wordt melding gemaakt van de wijze waarop de vrouw wordt gezien in Tsjetsjenië, namelijk als iemand die haar plaats moet kennen, als vrouw aan de haard, meer nog als een voorwerp, dat bestemd is om de man te behagen;

Dat met deze algemene artikelen wel degelijk de vrees van de eiseres geloofwaardig wordt gemaakt, namelijk dat zij vreest geen effectieve bescherming te krijgen van de Russische overheden omwille van de fundamentele mensenrechtenschendingen die zij vreest te ondergaan als vrouw, die uit de echt wil scheiden van haar echtgenoot en een bescherming wenst tegen het huiselijk geweld, maar die ook het hoederecht over haar kinderen niet wil verliezen en geen verstoting door de gemeenschap of haar familie wil ondergaan;

Dat het dus een kennelijke appreciatiefout uitmaakt en een kennelijke schending van het redelijkheidsbeginsel dat deze algemene rapporten van tafel worden geveegd en niet worden beschouwd als een ondersteuning van de nieuwe elementen aangehaald door de eiseres, namelijk haar vrees voor vervolging omwille van haar echtscheidingsproblematiek en het huiselijk geweld waartegen zij een bescherming wil krijgen;

Dat de bestreden beslissing vervolgens over de medische verslagen die worden naar voren gebracht enkel stelt dat deze elementen het voorwerp uitmaken van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en dat de Directie asiel niet bevoegd zou zijn om deze elementen te onderzoeken;

Dat echter duidelijk blijkt uit de brief opgesteld door de raadsman van de eiseres dat deze medische elementen zijn voorgelegd aan de Directie asiel om een begin van bewijs te leveren van het feit dat zij slachtoffer is van agressie door haar echtgenoot, die ernstige psychiatrische problemen heeft (zoals letterlijk in de brief van de raadsman van de eiseres vermeldt: "zie medische attesten in bijlage die de agressiviteit tevens ook bevestigen"), zodat het onbegrijpelijk is en kennelijk in gaat tegen het redelijkheidsbeginsel dat deze medische attesten neergelegd door de eiseres niet worden in aanmerking genomen door de tegenpartij als een begin van bewijs van de agressiviteit van de echtgenoot van de eiseres en dat ook het attest van de psychologe van de eiseres niet kan worden in aanmerking genomen als begin van bewijs van het feit dat zij al zeer lang verbaal en fysiek geweld heeft ondergaan en dat zij nu ook een echtscheidingsprocedure wil opstarten;

Dat gelet op het voorgaande er sprake is van een kennelijk gebrek aan formele en materiële motivering, in strijd met de aangehaalde wetsbepalingen in het middel;"

4.2 De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 en art. 62 van de Vreemdelingenwet, die de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van verzoekster haar inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij er ook in slagen de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing letterlijk weer te geven en daarbij blijf geven kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verwerende partij merkt tevens op dat de verwijzing naar het arrest van het Arbitragehof uit 1994 (!), dat door verzoekster ter ondersteuning van de schending van het artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt voorgehouden, en de theoretische beschouwingen dienomtrent niet dienstig zijn. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie dient wel degelijk na te gaan of de derde asielaanvraag gebaseerd is op nieuwe gegevens.

Dienomtrent laat de verwerende partij gelden dat uit de motieven vermeld in de in casu bestreden beslissing, alsook uit de stukken van het administratief dossier, afdoende blijkt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid geheel terecht heeft beslist om de derde asielaanvraag van verzoekster niet in overweging te nemen.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid handelde daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid, en conform de ter zake relevante rechtsregels, het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet inclus.

Immers voorziet het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat een tweede of volgende asielaanvraag moet steunen "op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen alsook dat "de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend [...] en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betref, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in art. 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4".

Door verzoekster werden, zoals blijkt uit de in casu bestreden beslissing, evenwel geen nieuwe gegevens in de zin van het voormelde artikel naar voor gebracht dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster haar theoretische beschouwingen, waarbij zij op ongestaafde wijze stelt dat er vanaf het moment dat er melding gemaakt wordt van nieuwe elementen er geen beslissing van weigering van in overwegingname kan worden genomen, kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen. Verwerende partij merkt daarbij op dat er in casu geen nieuwe elementen kunnen worden weerhouden.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk dat er wordt ingegaan op alle stukken die verzoekster bij haar derde asielaanvraag aanbracht (de brief van haar advocaat (met verwijzing naar de echtscheidingsproblematiek, naar de verstoting en naar de algemene rapporten) en de medische verslagen) en dat van deze stukken afdoende wordt toegelicht waarom deze niet in aanmerking kunnen komen als zijnde nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 voormeld.

Verzoekster laat nog gelden dat "nu het ook duidelijk is dat eiseres deze nieuwe elementen en bevindingen niet in het kader van een vorige asielpercedure had kon doen gelden omdat toen een echtscheiding en een vraag om bescherming omwille van huiselijk geweld nog niet aan de orde was." Verwerende partij wil hierbij opmerken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie dus terecht heeft beoordeeld dat deze beschouwingen niet als nieuwe gegevens kunnen worden aanzien en dit om volgende redenen:

"(..) Overwegende dat de betrokkene een brief van haar advocaat naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat deze brief op eenvoudig verzoek van betrokkene is opgesteld, door haar advocaat wiens taak erin bestaat om de belangen van haar cliënte te behartigen, wat betekent dat deze brief niet als een objectief element kan beschouwd worden, maar louter als verklaringen vanwege een niet onbevooroordeelde bron; overwegende dat de brief van haar advocaat stelt dat haar cliënte slachtoffer is van haar echtgenoot en ingaat op de echtscheidingsproblematiek van de betrokkene waarbij dient opgemerkt te worden dat deze problematiek van gemeenrechtelijke aard is en niet ressorteert onder de criteria van de Conventie van Genève: overwegende dat in de brief van haar advocaat naar voren wordt gebracht dat de betrokkene bij haar terugkeer naar haar land van herkomst zal verstoten worden door haar familie en gemeenschap en haar kinderen zal verliezen waarbij dient opgemerkt te worden dat dit louter en gemakkelijke verklaringen zijn die aan de hand van geen enkel bewijsstuk wordt gestaafd; overwegende dat haar advocaat in de brief verwijst naar algemene rapporten waarbij dient opgemerkt te worden dat dit geen betrekking heeft op de situatie van de betrokkenen persoonlijk maar enkel de algemene situatie betreft (...)" (onderlijning en vetschrift toegevoegd)

Verzoekster haar beschouwingen missen dan ook duidelijk feitelijke grondslag, waar zij vaag voorhoudt dat zij 'tot een bepaalde sociale groep behoort van vrouwen in Tsjetsjenië die willen scheiden van hun echtgenoot omwille van fysiek geweld en die geen effectieve bescherming kunnen krijgen van de overheden', en hieromtrent niet gemotiveerd werd in de beslissing, terwijl in de bestreden beslissing hierop duidelijk werd geantwoord (zie hierboven).

Verwerende partij laat hierbij gelden dat verzoekster er schijnbaar aan voorbij gaat dat het haar taak is om, wanneer zij een herhaalde asielaanvraag indient, het bewijs te leveren dat de voorwaarden gesteld door het art. 51/8 Vreemdelingenwet vervuld zijn. Het komt de gemachtigde toe om de door verzoekster

voorgelegde stukken en verklaringen te onderzoeken, maar niet om zelf de juistheid van de verklaringen na te gaan. De bewijslast rust ter zake op verzoekster.

"De bewijslast dat de bewijsmiddelen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet ligt bij de verzoekende partij " (R.v.St. 26 oktober 2006, nr. 163.610).

Inderdaad dient voldaan te zijn aan de voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, hetgeen verzoekster klaarblijkelijk vergeet. Met name dient verzoekster: Ç nieuwe gegevens aan te brengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, Ç waarbij deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

In casu kan slechts worden vastgesteld dat de vage en ongestaafde beschouwingen van verzoekster niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing, daar door verzoekster op geen enkele manier wordt aangetoond dat is voldaan aan voormelde voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980.

Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.

Met verwijzing naar deze wettelijke bepaling en met de duidelijke motivering dat verzoekster "geen nieuwe gegevens naar voren brengt (...)" werd de beslissing ten genoegen van recht met motieven omkleed, dit inachtgenomen de toepassing van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster haar beschouwingen in haar inleidend verzoekschrift missen dan ook elke juridische grondslag, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid werd terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, beslist om verzoekster haar derde asielaanvraag niet in overweging te nemen.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekster haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Zoals ook töt uiting komt in de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing, is de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van zijn beslissing zorgvuldig en grondig te werk is gegaan, en werd de beslissing ten genoegen van recht gemotiveerd met draagkrachtige motieven.

In haar verzoekschrift voert verzoekster nog een schending aan van art. 32 van Richtlijn 2005/85/EG van de raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus.

Dienaangaande merkt de verwerende partij op dat de Richtlijn 2005/85 werd omgezet in Belgisch recht d.m.v. het Koninklijk Besluit van 27.04.2007, zodat verzoekster zich niet meer kan beroepen op de rechtstreekse werking van deze richtlijn.

Artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 27.04.2007 bepaalt het volgende :

"Dit besluit zet onder meer de richtlijn 2001/55/EG van de Raad van 20 juli 2001 betreffende minimumnormen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanning van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequenties van de opvang van deze personen, de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van de Europese Unie van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging; de richtlijn 2004/81/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende de verblijfstitel die in ruil voor samenwerking met de bevoegde autoriteiten wordt afgegeven aan onderdanen van derde landen die het slachtoffer zijn van mensenhandel of hulp hebben gekregen bij illegale immigratie, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale erkenning behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van de Europese Unie van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, om in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang töt het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. "(onderlijning en vetschrift toegevoegd)

Verzoekster toont niet aan dat het art. 32 van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijn kan beroepen.

Dit onderdeel van verzoekster haar middel kan dus ook geenszins worden aangenomen.

Door de gemachtigde werd geenszins zijn beoordelingsbevoegdheid overschreden. Verzoeksters beschouwingen zijn dienaangaande niet ernstig.

'De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing is ingegaan op de elementen die verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag als nieuwe elementen heeft aangebracht, maar dat zij besluit

dat hij "bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980" en de betrokken aanvraag derhalve niet in overweging neemt.

Waar verzoeker stelt dat het volledig onder de bevoegdheid van het CGVS valt om het aangevoerde bewijs te beoordelen wijst de Raad erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich in de bestreden beslissing ook niet inhoudelijk uitspreekt over de asielaanvraag van verzoeker en het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, maar dat hij zich, in het kader van zijn bevoegdheid overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, ertoe beperkt te beslissen om de tweede asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, na te hebben vastgesteld dat het niet de eerste asielaanvraag van verzoeker betreft en dat geen nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet naar voren werden gebracht. '

(RvV nr. 42 565 van 29 april 2010)

Verzoeksters beschouwingen in haar inleidend verzoekschrift missen dan ook elke juridische grondslag, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Verzoeksters beschouwingen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie zich schuldig maakt aan machtsoverschrijding "door te oordelen dat de nieuwe gegevens aangehaald door de eiseres niet zouden ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève en te oordelen dat de problematiek van gemeenrechtelijke aard zou zijn, wat een bevoegdheid is die behoort tot het onderzoek ten grond van de asielaanvraag die enkel toebehoort aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de RW" kunnen geenszins worden gevolgd op basis van onderstaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"De vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker kopies heeft overgemaakt van arrestatiebevelen vindt steun in het administratief dossier. Verzoeker betwist ook niet dat hij enkel kopies heeft overgemaakt. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat weliswaar de Dienst Vreemdelingenzaken niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - een onderzoek ten gronde - te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "ernstige aanwijzingen" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een "ernstige aanwijzing" inhoudt, hangt uiteraard samen met de basiswaarde van dit gegeven. Bovendien is het oordeel van de gemachtigde dat een kopie niet toelaat de echtheid ervan te controleren, niet kennelijk onredelijk aangezien kopieën en faxen gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat de kopies van de twee arrestatiebevelen als nieuwe gegevens in de zin van het door verzoeker geschonden geachte wetsartikel dienen te worden beschouwd. " (Rw nr. 27.385 van 14 mei 2009)

"Waar verzoeker de verwerende partij verwijt dat zij "gaat ten gronde in op de argumentering van Dhr. W omtrent de reden waarom verzoeker geen perfecte kennis heeft van de Bondo-riutelen en "Hierdoor treedt verweerster in de beoordeling van de inhoud van de tweede asielaanvraag zodat zij haar bevoegdheid toegekend door art. 51/8 Vreemdelingenwet overschrijdt, dient te worden vastgesteld dat uit de bepalingen van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet volgt dat de nieuwe gegevens bovendien betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nrs. 143 020 en 143 021). Het begrip 'nieuwe gegevens' houdt derhalve niet in dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip 'nieuwe gegevens' heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610: RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - een onderzoek ten gronde - te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "ernstige aanwijzingen" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een "ernstige aanwijzing" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het prima facie beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds

in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994) nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld (RvV nr. 78.931 dd. 10.04.2012, vetschrift en onderlijning toegevoegd)

Op basis van bovenstaande rechtspraak is het dan ook niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie is overgegaan tot een beoordeling van de bewijskracht van aangehaalde stukken. De taak van de gemachtigde bestaat er immers in de nieuwe gegevens te beoordelen en moet daarom het bewijs onderzoeken.

Uit al het voorgaande kan worden besloten dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht en binnen zijn vooropgestelde bevoegdheid de beslissing van weigering van in overwegingname van de asielaanvraag heeft genomen.

De uiteenzetting van verzoekster kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

4.3 De richtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: Procedurerichtlijn) werd omgezet in de Belgische rechtsorde door het Koninklijk besluit van 27 april 2007 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffriti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Door de loutere verwijzing naar het verschil in terminologie tussen de Procedurerichtlijn en het artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, tonen de verzoekers niet aan dat deze richtlijn niet correct werd omgezet. Voorts tonen de verzoekers met een algemene verwijzing naar artikel 32 van de Procedurerichtlijn niet aan dat de beoordeling door de gemachtigde van de door de tweede verzoekster aangebrachte elementen ter ondersteuning van haar derde asielaanvraag *in casu* op een niet-richtlijnconforme wijze is geschied. Het eerste middelonderdeel is niet gegrond.

4.4 Aangaande de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in de beslissingen gelezen kunnen worden zodat de verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet is dan ook niet aangetoond. Uit het betoog ter ondersteuning van het middel blijkt overigens dat de verzoekers daadwerkelijk de draagwijdte en de motieven van de bestreden beslissing hebben kunnen inschatten en dat zij deze beslissing aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen.

Nu de verzoekers *in fine* van het middel aangeven dat "*gelet op het voorgaande er sprake is van een gebrek aan formele en materiële motivering (...)*", blijkt dat zij tevens een schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt daarom vanuit dit oogpunt onderzocht.

4.5 De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden weigeringsbeslissing.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388, FOQUET; RvS 20 september 2011, nr. 215.206, VANNESTE ; RvS 5 december 2011, nr. 216.669, GLORIE.).

De Raad wil evenwel de nuance aanbrengen dat het bij de beoordeling van de materiële motivering niet tot zijn bevoegdheid behoort om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op datum dat de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt het volgende:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de verweerder toekent, is beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit anderzijds niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Het begrip “*nieuwe gegevens*” heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS 1 oktober 2009, nr. 196.606). Deze bepaling laat slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

4.6 Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de eerste verzoekster ter ondersteuning van haar derde asielaanvraag 2 medische getuigschriften en een brief van haar advocaat neerlegde en dat zij de volgende verklaringen aflegde toen haar werd gevraagd welke de nieuwe elementen zijn die zij aanbrengt:

“Op 13/09/2012 leg ik aan de ambtenaar geen nieuwe bewijsstukken uit Rusland voor. Ik ben aan het scheiden van mijn man. De echtscheidingsprocedure is hier 2 maanden geleden in België gestart. Ik kon niet verder met mijn man leven omdat hij psychisch gestoord is. Hij riep en sloeg mij. Hij is nu opgenomen in een psychiatrische instelling in Brussel. Indien ik terug zou keren naar Rusland of gerepatriëerd zou worden, zou mijn schoonfamilie mijn kinderen afnemen omwille van de scheiding. Dit kan ik niet toelaten. Ik heb hulp nodig. Ik leg ook 2 medische verslagen voor van de psychiater en de psycholoog die betrekking hebben op mij. Eveneens leg ik een brief van mijn advocaat voor. (...)” (gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken dd. 13 september 2009, vraag 37).

In de desbetreffende brief dd. 28 augustus 2012 van de advocaat van de eerste verzoekster, die zich eveneens in het administratief dossier bevindt, wordt nadere toelichting verstrekt inzake de als nieuw ingeroepen elementen in de derde asielaanvraag van de verzoekster. In deze brief wordt onder meer het volgende geschetst:

“Indien mijn cliënte zou moeten terugkeren naar Tsjetsjenië, zal zij verstoten worden door haar familie en de gemeenschap waar zij vroeger in leefde omwille van het feit dat zij uit de echt wil scheiden van haar man, de kinderen bij haar wil houden en bescherming wil tegen geweld. Mijn cliënte riskeert ook haar kinderen te verliezen omdat het nog altijd de traditie is, in geval van echtscheiding dat de kinderen teruggaan naar de man en diens familie. De kinderen worden beschouwd als behorend tot de familie van de man en niet van de vrouw. In bijlage zal u verschillende rapporten vinden, o.a. van de Immigration and Refugee Board of Canada, Human Rights Watch en www.russiaviolencehypotheses.org die aantonen dat de Russische overheden tot op heden in gebreke blijven om iets te doen aan het geweld dat wordt gepleegd ten aanzien van Tsjetsjeense vrouwen, wiens fundamentele rechten worden geschonden.(...)”

In de bestreden beslissing wordt omtrent de brief van de advocaat, de algemene rapporten waarnaar in deze brief wordt verwezen en de verklaringen van de eerste verzoekster het volgende gesteld:

“overwegende dat de betrokkene een brief van haar advocaat naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat deze brief op eenvoudig verzoek van betrokkene is opgesteld, door haar advocaat wiens taak erin bestaat om de belangen van haar cliënte te behartigen, wat betekent dat deze brief niet als een objectief element kan beschouwd worden, maar louter als verklaringen vanwege een niet onbevooroordeelde bron; overwegende dat de brief van haar advocaat stelt dat haar cliënte slachtoffer is van haar echtgenoot en ingaat op de echtscheidingsproblematiek van de betrokkene waarbij dient opgemerkt te worden dat deze problematiek van gemeenrechtelijke aard is en niet ressorteert onder de criteria van de Conventie van Genève; overwegende dat in de brief van haar advocaat naar voren wordt gebracht dat de betrokkene bij haar terugkeer naar haar land van herkomst

zal verstoten worden door haar familie en gemeenschap en haar kinderen zal verliezen waarbij dient opgemerkt te worden dat dit louter en gemakkelijke verklaringen zijn die aan de hand van geen enkel bewijsstuk wordt gestaafd; overwegende dat haar advocaat in de brief verwijst naar algemene rapporten waarbij dient opgemerkt te worden dat dit geen betrekking heeft op de situatie van de betrokkene persoonlijk maar enkel de algemene situatie betreft; (...)overwegende dat de betrokkene in haar verklaring ingaat op haar echtscheidingsproblematiek waarbij dient opgemerkt te worden dat deze problematiek van gemeenrechtelijke aard is en geen verband houdt met de criteria van de Conventie van Genève;" om hieruit te concluderen dat "de betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980," zodat de aanvraag niet in overweging wordt genomen.

4.7 Hoewel de Raad de verweerder kan volgen in zijn opmerking dat in de bestreden beslissing wordt ingegaan op alle stukken die de eerste verzoekster bij haar derde asielaanvraag aanbracht en dat van elk van deze stukken ook wordt toegelicht waarom zij niet in aanmerking kunnen komen als nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, kunnen de verzoekers te dezen worden bijgetreden in hun betoog dat het tegen alle redelijkheid ingaat om te stellen dat de verklaringen dat de eerste verzoekster bij terugkeer naar haar land van herkomst verstoten zal worden en dat zij riskeert haar kinderen te verliezen louter gemakkelijke verklaringen zijn die aan de hand van geen enkel bewijsstuk worden gestaafd terwijl de algemene rapporten, die blijken de stukken van het administratief dossier net ter ondersteuning van deze vrees werden aangebracht, worden afgewezen omdat zij niet de persoonlijke situatie van de eerste verzoekster zouden betreffen.

De Raad merkt op dat de door de eerste verzoekster naar voor gebrachte elementen in het kader van haar derde asielaanvraag niet los staan van elkaar. In tegendeel wordt in de door de eerste verzoekster neergelegde brief van haar advocaat nadrukkelijk de link gelegd tussen de algemene rapporten en verklaringen van de eerste verzoekster over haar recente scheiding van haar man en de gevolgen die zij dientengevolge vreest te zullen moeten ondergaan in haar land van herkomst. In deze omstandigheden kunnen de verklaringen omtrent de vrees van de eerste verzoekster en de algemene rapporten die ter ondersteuning van deze verklaringen werden aangebracht, niet van elkaar los getrokken worden en kunnen zij niet beoordeeld worden als ware het aparte en onderscheiden "*elementen*" in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. In tegendeel blijkt uit de brief die door de verzoekster werd neergelegd duidelijk dat de verklaringen en de rapporten één en hetzelfde element uitmaken dat als "*nieuw element*" in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet naar voor wordt gebracht, met name de vrees om bij een terugkeer naar het land van herkomst als gescheiden vrouw te worden vervolgd bij gebrek aan bescherming vanwege de nationale overheden.

De motieven van de bestreden beslissing wijzen op een verkeerde en kennelijk onredelijke beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris doordat de genoemde verklaringen en de algemene rapporten, die onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn, niettemin *in abstracto* en uitsluitend afzonderlijk worden beoordeeld. Dienvolgens is de verweerder tot het kennelijk onredelijke oordeel gekomen dat de voorgelegde nieuwe elementen geen ernstige aanwijzingen bevatten van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zodat de bestreden beslissing werd genomen met schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

De overige motieven van de bestreden beslissing kunnen deze incorrecte beoordeling niet recht zetten. De verzoekers wijzen er terecht op dat het eveneens niet juist is om in zijn algemeenheid te stellen dat de brief van de advocaat van de eerste verzoekster niet als een objectieve bron kan worden beschouwd. Immers wordt in deze brief verwezen naar algemene rapporten die niet van de advocaat van de verzoekers uitgaan maar van gezaghebbende internationale organisaties. De overweging dat de brief van de advocaat van de verzoekers geen objectieve bron uitmaakt, blijkt overigens uit de verdere motivering van de bestreden beslissing niet van doorslaggevende aard te zijn geweest om deze brief niet als nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet te weerhouden aangezien de verweerder de verscheidene onderdelen van deze brief ook daadwerkelijk – doch wederom als losstaande en aparte elementen – heeft afgetoetst aan de bepalingen van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. In de mate dat de verweerder het geheel van de brief van de advocaat, met inbegrip van de algemene rapporten, als niet objectief zou beschouwen, maakt ook deze redengeving in elk geval een kennelijke appreciatiefout uit.

De verzoekers voeren ook terecht aan dat de verweerder de door de eerste verzoekster in haar verklaringen en in de voorgelegde brief van haar advocaat aangebrachte elementen niet kon verenigen tot een *“echtscheidingsproblematiek”* die van louter gemeenrechtelijke aard is. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier, en meer bepaald uit de brief van de advocaat van 28 augustus 2012 dat als nieuw element niet de enkele echtscheidingsproblematiek wordt naar voor gebracht, maar dat in deze brief duidelijk en nadrukkelijk te kennen wordt gegeven dat de eerste verzoekster *“in geval van terugkeer [zal] worden vervolgd omdat zij behoort tot de sociale groep van vrouwen in Tsjetsjenië, die willen scheiden van hun echtgenoot omwille van fysiek geweld en die geen effectieve bescherming krijgen van de overheden. Bovendien riskeren deze vrouwen hun kinderen kwijt te raken aan de familie van de ex-man en worden zij gestigmatiseerd en uitgesloten.”*

Waar de verweerder in de nota met opmerkingen stelt dat het aan de verzoekster is om het bewijs te leveren dat aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is voldaan, wijst de Raad er op dat de verweerder in diezelfde redenering terecht stelt dat het aan de gemachtigde toekomt om de door de verzoekster voorgelegde stukken en verklaringen te onderzoeken terwijl uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat *in casu* dergelijk onderzoek incorrect is gebeurd door de onderlinge samenhang tussen de als nieuw aangebrachte elementen niet in te zien en door ten onrechte de verklaringen van de eerste verzoekster en de ter ondersteuning van deze verklaringen aangebrachte algemene rapporten *in abstracto* en totaal los van elkaar te beoordelen. De verzoekers kunnen overigens worden gevolgd waar zij stellen dat de bij de derde asielaanvraag naar voor gebrachte elementen nieuw zijn in de zin dat zij betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen aangezien de eerste verzoekster pas in juli 2012 heeft beslist om van haar man te scheiden. Dit punt wordt in de nota met opmerkingen ook niet betwist, noch wordt *in concreto* in de bestreden beslissing overwogen dat de eerste verzoekster de bijgebrachte elementen reeds eerder had kunnen aanbrengen of dat zij slaan op feiten of situaties die dateren van voor de laatste fase waarin zij konden aangebracht worden.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dan ook dat de beslissing de materiële motiveringsplicht schendt in het licht van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 september 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE